

Kemia-lehden pakinoitsija
Keemikko väittää katsovansa
maailman menoa erlenmeyerlasien läpi.
Valkoisen takin alla piilee kuitenkin
monitaitoinen maailmankansalainen,
jolle mikään inhimillinen ei ole vierasta.

Onko itella tullut?

Posti ei ole enää posti, vaan itella. Uudistuksen poikimasta sanape-sueesta ei toistaiseksi ole virallisia ohjeita. Keemikko tarjoaa nyt autta-van kätensä.

Myöhässä olevaa postilähetystä on luonteva kutsua *iiiiiiiiitellaksi*. Sanan alkuosa kertoo odottajan tuskasta, joka loppua kohti tiivistyy raivoksi. Kun sen lausuu tasapainoisesti, vitkasteleva posteljooni kokee tilanteen laittomaksi uhkaukseksi ja seuraavan ker-ran toivottavasti juoksee kerrostalon raput hieman rivakammin.

Pikaposti olkoon vain *it*. Nopea pal-velu ansaitsee lyhyen nimen. Lisäksi *post-it* on jo vakiintunut tarkoittamaan liimaselkäksiä muistilappuja, jotka ei-vät pysy missään, vaan putoavat heti lattialle. *It* kuulostaa vauhdikkaalta ja suorastaan haisee tehokkaalle.

Sähköposti on *itellauksen* jälkeen luonnollisesti *sit*. Englanninkielisiä varten sanaan voi ääntämisen helpot-tamiseksi lisätä h-kirjaimen.

Microsoftin seuraavan pakkopäivi-tyksen jälkeen tietokoneääni ei enää kerrokaan, että ”sinulle on sähköpos-tia”. Uusi tervehdys kuuluu: *sulle on kuule sittiä*. Ilmoitus kiteyttää saapu-neiden viestien sisällön, joka etupääs-sä koostuu spämmäreiden lähettämis-tä sinisten pillereiden markkinointi-viesteistä.

Korvattakoon yksin tein myös späm-mi sen ydintä täsmällisemmin kuvaa-

valla sanalla *sikanauta*. Spämmin al-kuperäinen muoto *spam* tarkoittaa halpaa lihahyytelöä. Koska Suomes-sa sekään ei ole halpaa, lähinnä pa-ras vastine on kansallinen säilyke-eri-koisuutemme. Tietokoneiden filterit onkin syytä sitin seulomiseksi vaihtaa *sikanautasuodattimiin*.

Lentopostin voi uudistaa ilmaukseksi *ite lennä*. Termi antaa aavistuksen siitä, miten lähetyksen saa varmasti perille. Jos itin haluaa maailmalle, ei-kun Seutulaan.

Postimerkin modernisointi on haas-tavampaa. Maksuvälinettä yleensä nuollaan, joten nimen tulisi viitata kie-leen tai ainakin huuliin. Nuoleskelusta ei tosin juuri ole hyötyä, sillä merkin lii-ma tarttuu makunystyröihin eikä mär-kä lätkä kirjeeseen.

Tarramerkit ovat tässä suhteessa parempia: ne suorastaan imeytyvät kiinni väärään kohtaan, eikä niitä voi edes siirtää. Itellan aikaan postimer-kin onkin paras olla *imelö*. Termi kuvaa hyvin kohteen adheesiota kirjeen tai postikortin pintaan.

Postikorttikaan ei tosin voi jäädä postikortiksi. Koska kortilla usein il-mennetään lomaan, jouluihin tai muu-hun juhlaan liittyviä utopistisia odotuk-sia, olkoon kyseessä *ilmaus*. Ilmauk-seen voi ikuistaa omat kuvitelmansa tyhjistä, palmupuiden reunustamasta hiekkarannasta, vaikka loman viet-täkin betonikolossien varjostamassa

kerrostalohotellissa rähjäntyneessä turistigetossa.

Postilaatikko olkoon lyhyesti *ite*. Sitä ei kuitenkaan pidä sotkea ulkominis-teriimme *Ikeen*. Postilaatikko on oleva mielissään arvonnousustaan. Tulette huomaamaan, kuinka iten luukku al-kaa väpättää aivan erityisellä tavalla.

Myös postinkantajat joudutaan ni-meämään uudestaan. Koska kysees-sä on työtehtävä, ja Suomessa kerro-taan työvoimasta olevan pulaa, ter-miin on lisättävä glamouria. Muuten kukaan ei pian suostu *iteleeraamaan* postiamme. Voiko kukaan jättää vas-taamatta ilmoitukseen, jossa etsitään haastavaan työhön kunnianhimoisia *itellöärejä*?

Myös postimerkkien keräilijät, hie-nommin filatelitit, ansaitsevat uuden nimen. *Itellisti* kuvaa alan harrastajia ja ammattilaisia yhtä tarkasti. Termi on kaukaista sukua *intellektuellille*, joten imelöiden ihailijat ottanevat tittelin ar-vonimenä.

Postimerkkien keräilijät suhtautuvat vihamielisesti frankeerauskoneisiin. Niitä ei huoli yksikään kunnon itellis-ti. Koneillekin on kuitenkin kehitettävä kuvaava nimitys. Filatelitit tuskin vas-tustavat, jos frankeerauskonetta kut-sutaan vastedes *itaraksi* ja frankee-rausmerkkiä *ihraksi*.

Itelloikaahan lisää ehdotuksia.

K-Mikko